Alina Cojocaru a dansat acasă, pentru noi

(Grigore Constantinescu – 14 ianuarie 2008)

Aşteptată cu mare interes de publicul bucureştean care o aplaudase şi în programul realizat în timpul Festivalului „George Enescu”, celebra „danseuse etoile” de la Covent Garden trebuia să evolueze la Opera Naţională, în reluarea spectacolului cu „Baiadera” de Minkus, anul trecut, la începutul lunii decembrie. În ultimul moment indisponibilă, ea a fost înlocuită cu succes de cuplul Miki Hamanka şi Andrei Batalov de la Teatrul „Kirov”. Mult îndrăgita artistă şi-a onorat însă promisiunea, ajungând la Bucureşti, anul acesta, în plin peisaj hibernal, duminică seara, pentru a ne oferi propria versiune în aceeaşi „Baiaderă” romantică.

Alina Cojocaru a atras ca un magnet publicul, venit să asiste din nou la un eveniment al cărui principal subiect era, în primul rând, artista oaspete. Desigur, cadrul spectacolului este deja cunoscut, semnătura lui Mihai Babuşcă, în adaptarea tradiţionalei coregrafii Marius Petipa, se demonstrează eficientă şi sigură, capabilă a oferi unor oaspeţi – acum Alina Cojocaru şi partenerul ei, Johan Kobborg – cadrul unei integrări fără dificultăţi.

De fiecare dată, după intrarea în scenă, acoperită de aplauze, Alina Cojocaru impresionează printr-o prezenţă personalizată, în nota marilor balerine capabile să-şi facă loc în memoria spectatorilor. Silueta de subtilă fineţe, graţia firească şi un lirism iradiant conferă prezenţei sale pe scenă o particularitate care parcă se cere preluată deîndată de către cel care o priveşte. Greu de spus cum de pare simplu desenul mâinilor care au acea expresie de fragilitate a versului rostit. Nu mai puţin neobişnuit de emoţionantă în expresie este mişcarea picioarelor, capabile a sugera zborul, în timp de trunchiul devine esenţă a impulsurilor, parcă imateriale. Toate acestea, îmbrăcate în zalele unei tehnici performante, care uimeşte fără să propună demonstraţii.

În cele patru apariţii de-a lungul spectacolului, Alina Cojocaru, cu o muzicalitate adecvată momentelor, s-a implicat în scenele teatrale care leagă subiectul iubirii Nikiei şi trădării lui Solor, pentru ca apoi să opteze pentru recitativul dansant în scena morţii şi pentru imaginea idealizată a spiritului, asimilată de puritatea dansului clasic, în final. O realizare impresionantă, armonios integrată spectacolului de pe scena Operei Naţionale.

Desigur, realizările Alinei Cojocaru sunt pretutindeni aplaudate, inclusiv la Covent Garden, unde are o strălucită carieră. Dar ovaţiile din sala arhiplină a Operei Bucureştene mi se par a avea un înţeles mai generos pentru ea. Către această tânără artistă româncă, se îndreaptă, îmbinate, admiraţia, mândria şi iubirea noastră.